

Arrest

nr. 213 342 van 30 november 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Z. CHIHAOUI
Landsroemlaan 40
1083 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische (*alias*: Eritrese) nationaliteit te zijn, op 6 augustus 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 26 juli 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest nr. 207 647 van 10 augustus 2018 van de Raad waarbij de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 26 juli 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) wordt bevolen.

Gelet op de beschikking van 13 september 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN BEURDEN, die *loco* advocaat Z. CHIHAOUI verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat C. MUSSEN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 26 juli 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: A. (...)

voornaam: M. (...)

geboortedatum: 01.01.2000

geboorteplaats: M. (...)

nationaliteit: Eritrea

Echte identiteit: E.A.M. (...), °12/06/1996, Ethiopië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van WPR Oost-Vlaanderen op 26/07/2018 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor inklimming. (PV DE.55.0D.000537/2018 van de politiezone van WPR Oost- Vlaanderen). Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene werd gehoord op 26/07/2018 door de politiezone van WPR Oost-Vlaanderen en verklaart dat hij geen partner, familie of kinderen heeft in België. Hij verklaart geen medische problemen te hebben. Hij verklaart dat hij niet naar Eritrea kan terugkeren omwille van politieke problemen. Hij verklaart dat hij vanuit België illegaal naar het Verenigd Koninkrijk wil transiteren.

Betrokkene verklaart aan de politie A.M. (...) te heten, geboren op 01.01.2000 en van Eritrese nationaliteit te zijn. Uit onderzoek is echter gebleken dat de echte identiteit van betrokkene de volgende betreft: E.A.M. (...), geboren op 12.06.1996 en van Ethiopische nationaliteit. Betrokkene houdt zijn ware identiteit dus verborgen.

Een schending van de artikels 3 en 8 EVRM kan dus ook niet worden aangenomen. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde

Er bestaat een risico op onderduiken:

1 ° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terughrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene verklaarde aan de politie A.M. (...) te heten, geboren op 01.01.2000 en van Eritrese nationaliteit te zijn. Uit onderzoek is echter gebleken dat de echte identiteit van betrokkene de volgende betreft: E.A.M. (...), geboren op 12.06.1996 en van Ethiopische nationaliteit. Betrokkene houdt zijn ware identiteit dus verborgen.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor inklimming. (PV DE.55.0D.000537/2018 van de politiezone van WPR Oost- Vlaanderen) Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van WPR Oost-Vlaanderen op 26/07/2018 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terughrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene verklaarde aan de politie A. M. (...) te heten, geboren op 01.01.2000 en van Eritrese nationaliteit te zijn. Uit onderzoek is echter gebleken dat de echte identiteit van betrokkene de volgende betreft: E. A. M. (...), geboren op 12.06.1996 en van Ethiopische nationaliteit. Betrokkene houdt zijn ware identiteit dus verborgen.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor inklimming. (PV DE.55.0D.000537/2018 van de politiezone van WPR Oost- Vlaanderen) Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene werd gehoord op 26/07/2018 door de politiezone van WPR Oost-Vlaanderen en verklaart dat hij geen partner, familie of kinderen heeft in België. Hij verklaart dat hij niet naar Eritrea kan terugkeren omwille van politieke problemen. Hij verklaart dat hij vanuit België illegaal naar het Verenigd Koninkrijk wil transiteren.

Betrokkene verklaart aan de politie A.M. (...) te heten, geboren op 01.01.2000 en van Eritrese nationaliteit te zijn. Uit onderzoek is echter gebleken dat de echte identiteit van betrokkene de volgende betreft: E.A.M. (...), geboren op 12.06.1996 en van Ethiopische nationaliteit.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat ze in Ethiopië een ernstig en reëel risico

loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene werd gehoord op 26/07/2018 door de politiezone WPR Oost-Vlaanderen en verklaart geen medische problemen of ziektes te hebben. Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terugdrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene verklaarde aan de politie A.M. (...) te heten, geboren op 01.01.2000 en van Eritrese nationaliteit te zijn. Uit onderzoek is echter gebleken dat de echte identiteit van betrokkene de volgende betreft: E.A.M. (...), geboren op 12.06.1996 en van Ethiopische nationaliteit. Betrokkene houdt zijn ware identiteit dus verborgen.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkeneter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op moment van zijn arrestatie is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, S.C. (...), attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, de Politiecommissaris van WPR Oost-Vlaanderen en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Brugge, de betrokkene, A.M. (...), op te sluiten in de lokalen van het centrum te Brugge vanaf 26/07/2018"

1.2. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij op 6 augustus 2018 een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in.

1.3. Bij arrest nr. 207 647 van 10 augustus 2018 schorst de Raad de tenuitvoerlegging van de beslissing vermeld in punt 1.1.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

Wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft, moet worden gesteld dat deze beslissing overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het gericht is tegen deze beslissing.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. De verzoekende partij zet haar enig middel uiteen als volgt:

“Le moyen unique est pris de la violation :

- de l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'homme ;*
- du principe général de droit audi alteram partem ;*
- des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet relative à la motivation formelle des actes administratifs ;*
- des principes généraux de bonne administration, en particulier du devoir de motivation.*

1. Principes

i. De l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'homme

En vertu de l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'homme, « nul ne peut être soumis à la torture ni à des peines ou traitements inhumains ou dégradants ».

ii. Du principe général de droit audi alteram partem

Le principe audi alteram partem - droit d'être entendu - est un principe général de droit qui impose à l'autorité administrative de permettre à l'administré de faire valoir ses observations au sujet d'une mesure grave mais non punitive, qu'elle envisage de prendre à son égard. Ce principe est défini par le Conseil d'Etat, dans les termes suivants :

« Le droit à être entendu, avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts, est consacré par le principe général du droit Audi alteram partem. Ce droit à être entendu garantit à toute personne la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts. La règle selon laquelle le destinataire d'une décision faisant grief doit être mis en mesure de faire valoir ses observations avant que celle-ci soit prise, a pour but que l'autorité compétente soit mise à même de tenir utilement compte de l'ensemble des éléments pertinents. Le droit à être entendu doit permettre à l'administration compétente d'instruire le dossier de manière à prendre une décision en pleine connaissance de cause et de motiver cette dernière de manière appropriée, afin que, le cas échéant, l'intéressé puisse valablement exercer son droit de recours » (nous soulignons).

Le Conseil d'Etat précise que le non-respect du principe général du droit d'être entendu entraîne l'illégalité de la décision prise par l'autorité lorsque l'irrégularité aurait pu avoir une incidence sur le sens de ladite décision.

iii. De l'obligation de motivation formelle

Selon la jurisprudence constante du Conseil d'Etat, tout acte administratif doit reposer sur des motifs matériels exacts, pertinents et admissibles en fait et droit, lesquels doivent ressortir du dossier administratif.

Dès lors qu'un acte est soumis à l'obligation de motivation formelle - comme c'est le cas en l'espèce - les juridictions ne peuvent avoir égard dans leur contrôle qu'aux motifs exprimés dans l'acte.

La loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs énonce :

« Art. 2. Les actes administratifs des autorités administratives visées à l'article premier doivent faire l'objet d'une motivation formelle.

Art. 3. La motivation exigée consiste en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait servant de fondement à la décision. Elle doit être adéquate »

L'objectif de l'obligation de motivation formelle des actes administratifs imposée par l'article 2 de la loi du 29 juillet 1991 est exprimé dans les travaux préparatoires à l'adoption de ladite loi, dans les termes suivants :

« A l'administré, la motivation procure la possibilité d'être informé des motifs de l'acte administratif en même temps qu'elle lui permet de pouvoir discuter en toute connaissance de cause avec son auteur, de manière à éventuellement pouvoir 'aménager' la décision. En cas de recours, le requérant informé des motifs d'un acte contesté sera plus à même d'organiser ses moyens. Enfin, elle constitue le sage d'un examen sérieux et impartial de l'affaire » (nous soulignons).

Il existe une jurisprudence abondante du Conseil d'Etat, laquelle précise notamment que :

« Pour satisfaire aux exigences des articles 2 et 5 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, tout acte administratif doit faire l'objet d'une motivation formelle, laquelle consiste en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait servant de fondement à la décision. La motivation doit être claire, complète, précise et adéquate afin de permettre aux intéressés de vérifier que la décision a été précédée d'un examen des circonstances de l'espèce » (nous soulignons).

iv. Du devoir de minutie

En vertu du devoir de minutie - principe général de bonne administration -, « aucune décision administrative ne peut être régulièrement prise sans que son auteur ait, au préalable, procédé à un examen complet et détaillé des circonstances de l'affaire sur laquelle il entend se prononcer ». Ce principe « oblige dès lors l'autorité à effectuer une recherche minutieuse des faits, à récolter tous les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin de pouvoir prendre la décision en pleine connaissance de cause, après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce » (Nous soulignons).

2. Application en l'espèce

i. De la décision attaquée

Il se déduit de la décision attaquée que le requérant fait l'objet d'une mesure d'éloignement sur base de l'article 7, alinéa 1er de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, lequel permet à la partie adverse de délivrer un ordre de quitter le territoire, notamment lorsque l'étranger demeure dans le Royaume sans être porteur des documents requis par l'article 2. En l'espèce, le requérant n'était en effet pas en possession d'un visa valide au moment de son arrestation.

La décision attaquée, fondée sur cette disposition légale, autorise la partie adverse à procéder à l'expulsion du requérant du territoire de la Belgique et donc à l'expulser vers son pays d'origine, l'Ethiopie.

ii. De l'article 3 de la CEDH

Dès lors que la décision attaquée envisage le renvoi du requérant vers l'Ethiopie, se pose la question de la compatibilité d'un tel renvoi, et donc de la décision qui le permet, avec l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'homme (CEDH).

En effet, lorsqu'elle envisage de procéder à l'expulsion d'un étranger, la partie adverse est tenue à plusieurs obligations en vertu de l'article 3 de la CEDH. La jurisprudence de la Cour européenne des

droits de l'homme relative à cette disposition dans les affaires d'expulsion est ainsi établie en ce sens que l'autorité est tenue :

- de ne pas expulser un étranger lorsqu'il y a des motifs sérieux et avérés de croire que l'intéressé, si on l'expulse vers le pays de destination, y courra un risque réel d'être soumis à un traitement contraire à l'article 3;

- de tenir compte non seulement des éléments de preuve soumis par le requérant, mais aussi de toute circonstance pertinente pour l'affaire en cause dont il a ou devait avoir connaissance.

- d'apprécier d'office l'existence d'un tel risque compte tenu de la situation générale dans le pays concerné, dès lors qu'un risque de traitement contraire à l'article 3 de la Convention peut exister en raison uniquement d'une situation de violence, lorsque celle-ci est d'une intensité telle que « / l'intéressé encourt un risque réel de mauvais traitements du seul fait qu'un éventuel retour l'exposerait à une telle violence »;

- de prendre en compte, dans son appréciation, toute circonstance pertinente pour l'affaire examinée. Dans ce cadre, la partie adverse est tenue d'attacher de l'importance aux informations contenues dans les rapports récents provenant d'associations internationales indépendantes de défense des droits de l'homme telles qu'Amnesty International, ou de sources gouvernementales, parmi lesquelles le Département d'Etat américain.

- lorsque le requérant produit des éléments susceptibles de démontrer qu'il y a des raisons sérieuses de penser que, si la mesure d'éloignement était mise à exécution, il serait exposé à un risque réel de se voir infliger des traitements contraires à l'article 3, il incombe à la partie adverse de les réfuter.

Pour un exposé détaillé des principes relatifs à l'article 3 de la CEDH avec citation de la jurisprudence pertinente, il est renvoyé à la pièce 2.

Dans le cas d'espèce, la partie adverse conclut à la non violation de l'article 3 de la CEDH en cas de renvoi du requérant vers son pays d'origine car celui-ci aurait déclaré à la police, lors de son audition du 26 juillet 2018, les éléments suivants :

- Il ne pourrait pas être renvoyé en Erythrée en raison de problèmes politiques ;
- Il souhaiterait transiter de manière illégale par la Belgique vers le Royaume-Uni ;
- Il aurait déclaré à la police s'appeler A. M. (...) et être de nationalité érythréenne alors que sa véritable identité est E. A. M. (...) de nationalité éthiopienne.

Selon la partie adverse, le requérant ne serait, pour ces raisons, pas parvenu à démontrer qu'il existe des motifs sérieux et avérés de croire qu'il court un risque réel d'être soumis, en Ethiopie, à des peines ou traitements cruels, inhumains ou dégradants.

A cet égard, il convient de souligner les éléments suivants :

1. D'abord et à titre liminaire, il convient de préciser que le conseil du requérant n'a pas été informé, et n'est pas parvenu, en de si brefs délais, à avoir accès au dossier administratif du requérant et à obtenir les informations quant aux explications exactes qui auraient effectivement été données par le requérant quant au risque de traitements inhumains et dégradants dont il ferait l'objet s'il était renvoyé en Ethiopie. Le conseil du requérant n'est dès lors pas en mesure d'exercer adéquatement sa défense sur cet élément pourtant essentiel.

2. Ensuite, le requérant n'ayant pas été entendu de manière utile et effective sur ses craintes de subir des traitements cruels, inhumains ou dégradants en cas de renvoi dans son pays d'origine, l'affirmation par la partie adverse d'une absence de crainte de persécution dans le chef du requérant ne saurait être tenue pour avérée.

Interrogé sur les motifs invoqués dans l'ordre de quitter le territoire faisant l'objet de la présente demande de suspension en extrême urgence, le requérant marque son profond étonnement. Il précise en effet que lors de son interrogatoire par la police le 26 juillet 2018, seuls son nom et sa nationalité lui ont été demandés. Il reconnaît ne pas avoir été honnête dans sa réponse car « il avait peur » (traduction

littérale de ses propos) mais il affirme n'avoir été interrogé à aucun moment par la police sur ses craintes de persécutions au regard de l'article 3 de la CEDH en cas de retour dans son pays d'origine.

Eût égard à cet élément—il-ne-saurait-être-éconsidéré-que-le-requérant-a-été-entendu de manière utile et effective sur ses craintes de subir des traitements cruels, inhumains ou dégradants en cas de renvoi en Ethiopie avant l'adoption de l'acte attaqué. La partie adverse n'a dès lors pas pu conclure de manière effective à l'absence de crainte de persécution dans le chef du requérant en cas de renvoi dans son pays d'origine, et donc à l'absence de violation de l'article 3 de la CEDH.

3. Enfin, les craintes du requérant exprimées auprès de son conseil permettent de conclure, comme développé infra, qu'il existe des motifs sérieux et avérés de croire qu'il encourt un risque réel d'être soumis, en Ethiopie, à des peines ou traitements cruels, inhumains ou dégradants.

Selon la jurisprudence constante de la Cour européenne des droits de l'homme, il incombe en effet aux personnes qui allèguent que leur expulsion emporterait violation de l'article 3 de produire, dans toute la mesure du possible, des pièces et informations permettant aux autorités d'apprécier le risque allégué¹⁵. Cependant, la Cour reconnaît qu'il peut s'avérer difficile, voire parfois impossible, pour la personne concernée de produire des preuves à bref délai. Il est donc important de rappeler que l'absence de preuves documentaires directes ne peut être déterminante en soi¹⁶. De plus, il est établi dans la jurisprudence de la Cour que « l'existence [du] risque doit s'apprécier principalement par référence aux circonstances dont l'État en cause avait ou devait avoir connaissance au moment de l'expulsion (nous soulignons)»

« L'Etat contractant a donc l'obligation de tenir compte non seulement des éléments de preuve soumis par le requérant. mais aussi de toute autre circonstance pertinente pour l'affaire examinée (nous soulignons)».

Or, sur base des informations récoltées et qui auraient nécessairement été précisées par le requérant s'il avait été effectivement interrogé, il apparaît que la partie adverse n'a pas tenu compte des circonstances pertinentes de la cause, telles que développées dans les paragraphes suivants, dont elle avait, devait ou aurait pourtant nécessairement dû avoir connaissance, en ce que ces éléments, s'ils avaient été pris en considération, auraient permis de conclure au risque de traitements contraires à l'article 3 de la CEDH en cas de renvoi du requérant vers l'Ethiopie.

En l'espèce, le requérant, qui appartient au groupe ethnique Oromo, affirme notamment avoir participé à de nombreuses manifestations politiques en soutien au mouvement de contestation Oromo. Il précise que depuis le décès de son père, qui était membre de l'armée, par des membres du gouvernement, il a fait l'objet de très nombreuses menaces de mort et a fait l'objet de persécutions, à l'instar de son grand-frère qui a également fait l'objet de persécutions similaires et a été torturé. Il craint également faire l'objet de tortures et être tué, raisons pour lesquelles il a fui l'Ethiopie.

Il ressort en effet de nombreux rapports que les autorités éthiopiennes recourent régulièrement à la torture contre des dissidents Oromos avérés ou supposés, que ce soit dans des postes de police, des prisons, des camps militaires ou à leur propre domicile.

Voici quelques extraits de rapports pertinents qui ne sont bien sûr pas exhaustifs.

• D'un rapport d'Amnesty International de 2014 'Because I am Oromo: Sweeping repression in the Oromia région of Ethiopia', il ressort notamment ce qui suit:

"Thousands of people in Oromia arrested for actual or suspected dissenting behaviour are arbitrarily detained during the initial stages of their detention or, in some cases, for the duration of their detention. Detainees have been held arbitrarily without charge for months and, in some cases, years. Some are tried and convicted in trials with enough fair trial concerns to render their subsequent imprisonment arbitrary. (...) Torture takes place in federal and regional detention centres and prisons, police stations, including Maikelawi, military camps and other unofficial places of detention. Amnesty International received repeated, consistent reports of treatment of detainees amounting to torture and other cruel, inhuman or degrading treatment. Torture and other forms of ill-treatment are reported to be used for the purposes of interrogation, coercion and punishment. Amnesty International interviewed over 75 people who had been subjected to torture, in most cases repeatedly, while in detention or had been subjected to treatment that amounts to torture or ill-treatment in and around their homes. The significant majority of all former detainees interviewed by Amnesty International reported they had been subjected to torture.

The most frequently reported methods of torture were beating, particularly with fists, rubber batons, wooden or metal sticks or gun butts, kicking, tying in contorted stress positions often in conjunction with beating on the soles of the feet, electric shocks, mock execution or death threats involving a gun, beating with electric wire, burning, including with heated metal or molten plastic, and rape, including gang rape. Other regularly reported methods of torture included chaining or tying hands or ankles together for extended periods (up to several months), mock drowning, whipping, being forced to walk on knees over rough ground, forced physical exertion and extended solitary confinement (...) (nous soulignons)"

- *D'un rapport du Home Office du Royaume-Uni de novembre 2017, il ressort ce qui suit :*

«Available data collected from international and local media since November 2015 points to more than 1,200 people reported killed during protests (...). Approximately 660 fatalities are from state violence against peaceful protesters, 250 from state engagement against rioters, and more than 380 people were killed by security forces following the declaration of the state of emergency in October 2016. This compares to 842 deaths acknowledged by the government-appointed Ethiopian Human Rights Commission (EHRC) in unrest across Oromia and other regions since November 2015. Tens of thousands of people have also been arrested and charged with terrorism offenses, including 20,000 in the months that followed the declaration of the state of emergency. (...) The constitution and law prohibit arbitrary arrest and detention; however, the state of emergency regulations allowed law enforcement to arrest and detain individuals without a court warrant. There were thousands of reports of arbitrary arrest and detention related to protests. Security forces arbitrarily arrested and detained protesters... and others. Security forces went door-to-door after protests to conduct arrests and arbitrarily detained opposition party members and supporters, accusing them of inciting violence... (nous soulignons) ».

- *D'un rapport d'Amnesty International de février 2018, il ressort ce qui suit :*

"The Ethiopian Somali Liyu Police (Liyu Police), a special force in Somali Regional State in eastern Ethiopia, and local Ethiopian militia, extra judicially executed hundreds of Oromos living in the Somali Region. Among those killed were infants as young as six months. (...) (nous soulignons)"

En outre, il ressort de rapports récents d'ONG, telles qu'Human Rights Watch, et Amnesty International, que la détention arbitraire et la torture continuent d'être des problèmes majeurs en Ethiopie. Selon ces rapports, les détenus politiques sont fréquemment torturés ou font l'objet de mauvais traitements dans les centres de détention afin d'obtenir des confessions ou d'obtenir des informations.

- *Le rapport du Département d'Etat américain sur la situation des droits de l'homme en Ethiopie pour 2017 souligne également ce qui suit :*

"Multiple sources reported general mistreatment of detainees at official detention centers, unofficial detention centers, police stations, and in Kilinto federal prison. Interrogators administered beatings and electric shocks to extract information and confessions from detainees. Police investigators used physical and psychological abuse to extract confessions in Maekelawi, the federal crime investigation center in Addis Ababa that often held high-profile political prisoners. (nous soulignons)"

- *Le rapport du Département d'Etat américain sur la situation des droits de l'homme en Ethiopie pour 2017 énonce notamment ce qui suit concernant les conditions de détention dans les prisons :*

"Although the constitution prohibits such practices (torture and other cruel, inhuman, or degrading treatment or punishment), there were reports that security officials tortured and otherwise abused detainees. (...)

It also found that detainees in several detention centers experienced inhuman treatment including beatings/whippings, forced physical exercises, and denial of food. Authorities forced detainees in Awash Arba to walk barefoot and sit exposed to the sun for three consecutive days.

Multiple sources reported general mistreatment of detainees at official detention centers, unofficial detention centers, police stations, and in Kilinto federal prison. Interrogators administered beatings and electric shocks to extract information and confessions from detainees. Police investigators used physical and psychological abuse to extract confessions in Maekelawi, the federal crime investigation center in

Addis Ababa that often held high-profile political prisoners. Authorities restricted access by diplomats and NGOs to Maekelawi; some NGOs reported limited access.

Prison and pretrial detention center conditions remained harsh and in some cases life threatening. There were reports that authorities physically abused prisoners in detention centers, military facilities, and police stations. Problems included gross overcrowding and inadequate food, water, sanitation, and medical care (...) (nous soulignons)."

• Le rapport le plus récent du Dutch Council for Refugees du 18 mai 2016, intitulé « Country of Origin Information Report Ethiopia », énonce également ce qui suit :

« 3.3.4 Prison / detention conditions

According to USDOS, prison and detention centre conditions were harsh and in some cases life threatening. Detainees were tortured and medical attention was insufficient in some cases. (...)

USDOS reports that on average, detainees received nine birr [€0.04] per person per day for water, food and healthcare, but this differed throughout the country. This was sometimes supplemented by family members bringing food or people buying things from local vendors. There were reports that prison officials prevented some detainees from receiving food from their families. In federal prisons, medical care was unreliable. In regional prisons, it was practically absent. Sanitary conditions were bad due to both a lack of sanitary services and a shortage of water. Prisons and detention centres were severely overcrowded.

AI notes that some detention conditions amounted to torture, such as detaining people underground without light, shackled and in prolonged solitary confinement.

In a 2014 report about human rights violations by security forces against actual or suspected dissenters in Oromia region, AI states that accounts of former detainees interviewed by AI demonstrate that detention conditions in regional and federal police stations, regional and federal prisons, military camps and other unofficial places of detention violate international law and national and international standards. Overcrowding was often so severe that detainees could not sleep simultaneously, due to a lack of space on the floor. In several locations there were underground cells. Food was insufficient and of poor quality, and many former detainees reported they received little drinking water. Many detainees reported that the water they did receive was dirty and unsafe. In both official and unofficial detention centres, adequate access to toilet facilities was denied. There were cases of death in detention reported to AI. These deaths were reported to be the result of poor detention conditions, torture and lack of medical assistance (nous soulignons).

Il ressort de ce qui précède que le fait que le requérant fasse partie de l'ethnie Oromo, ait participé à plusieurs manifestations politiques, et ait été menacé de mort à de nombreuses reprises, constitue une circonstance pertinente pour l'affaire examinée dont la partie adverse aurait dû avoir connaissance si elle avait permis au requérant de s'exprimer valablement sur ce point. Il ressort de la décision attaquée que cet élément n'a pas été pris en considération dans l'évaluation du risque de traitements inhumains et dégradants en cas de renvoi en Ethiopie du requérant, puisqu'il semble que le requérant n'ait tout simplement pas été interrogé sur cet élément avant l'adoption de la décision attaquée, en violation de l'article 3 de la CEDH.

Il résulte des extraits précités que les conditions de détention en Ethiopie sont à ce point difficiles qu'elles atteignent le seuil minimum de gravité requis par la jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme pour emporter violation de l'article 3 de la Convention. De plus, il ressort des dénonciations contenues dans ces rapports que la gravité des conditions de détention résulte de problèmes structurels mettant en évidence l'existence d'une pratique systématique contraire à l'article 3 de la CEDH à l'égard des personnes détenues en Ethiopie.

Compte tenu de ce qui précède, le début de preuve qu'il existe des motifs sérieux et avérés de croire à un risque réel de traitements inhumains et dégradants est ainsi apporté, dès lors que les rapports présentés par le requérant permettent d'établir qu'en cas de renvoi vers l'Ethiopie, il risquerait de faire l'objet de traitements contraires à l'article 3 de la CEDH, compte tenu d'une part, du fait que le requérant fasse partie de l'ethnie Oromo, ait participé à plusieurs manifestations politiques, ait été menacé de mort à de nombreuses reprises et ait fait l'objet de persécutions, et d'autre part, du risque d'être détenu en

cas de retour dans son pays d'origine et du degré de gravité établi des conditions de détention en Ethiopie.

Conclusions :

Compte tenu de ce qui précède, il y a lieu de considérer que :

- Le risque de détention du requérant en cas de renvoi vers l'Ethiopie (tant en raison de son appartenance à l'ethnie Oromo, à sa participation à plusieurs manifestations, à ses opinions politiques ainsi qu'aux nombreuses menaces de mort reçues) et la gravité des conditions de détention reflétant l'existence d'une pratique systématique contraire à l'article 3 de la CEDH dans ce pays, permettent d'établir un risque de traitement inhumain ou dégradant en cas d'expulsion du requérant vers l'Ethiopie. Par conséquent, la décision attaquée, en ce qu'elle permet un tel renvoi, en ce qu'elle ne tient compte ni des circonstances pertinentes de la cause ni de la situation générale qui prévaut en Ethiopie, et en ce qu'elle se fonde sur un interrogatoire de police relatif à l'article 3 de la CEDH qui n'aurait pas eu lieu, viole l'article 3 de la CEDH.

- La partie adverse, en concluant à la non violation de l'article 3 de la CEDH en se fondant sur un interrogatoire de police où le requérant ne semble pas avoir été interrogé sur ses craintes en cas de retour dans son pays d'origine viole le principe général de droit audi alteram partem, dès lors que le requérant n'a pas été en mesure de faire valoir ses observations de manière utile et effective avant l'adoption de la décision querellée. Conformément à la jurisprudence du Conseil d'Etat, la violation de ce principe entraîne l'illégalité de la décision attaquée, dès lors que cette irrégularité a pu avoir une incidence sur le sens de ladite décision;

- Ce faisant, la partie adverse a également violé son devoir de minutie, dès lors qu'en n'interrogeant pas le requérant sur ses craintes de persécution en cas de renvoi dans son pays d'origine, elle a omis de récolter de manière effective tous les renseignements nécessaires à la prise de décision, n'a pas raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce et n'a donc pas adopté sa décision en pleine connaissance de cause;

- La décision attaquée viole enfin également les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, en ce que la motivation est inadéquate et ne permet pas de vérifier que la décision a été précédée d'un examen effectif des circonstances de l'espèce.

De sorte que le moyen unique est fondé."

4.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 96).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, §108 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, §81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, §107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 293 en 388).

4.3. In de bestreden beslissing wordt betreffende artikel 3 van het EVRM gemotiveerd wat volgt:

“Betrokkene verklaart aan de politie A.M. (...) te heten, geboren op 01.01.2000 en van Eritrese nationaliteit te zijn. Uit onderzoek is echter gebleken dat de echte identiteit van betrokkene de volgende betreft: E.A.M. (...), geboren op 12.06.1996 en van Ethiopische nationaliteit. Betrokkene houdt zijn ware identiteit dus verborgen.

Een schending van de artikels 3 en 8 EVRM kan dus ook niet worden aangenomen. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.”

En:

“Betrokkene werd gehoord op 26/07/2018 door de politiezone van WPR Oost-Vlaanderen en verklaart dat hij geen partner, familie of kinderen heeft in België. Hij verklaart dat hij niet naar Eritrea kan terugkeren omwille van politieke problemen. Hij verklaart dat hij vanuit België illegaal naar het Verenigd Koninkrijk wil transiteren.

Betrokkene verklaart aan de politie A.M. (...) te heten, geboren op 01.01.2000 en van Eritrese nationaliteit te zijn. Uit onderzoek is echter gebleken dat de echte identiteit van betrokkene de volgende betreft: E.A.M. (...), geboren op 12.06.1996 en van Ethiopische nationaliteit.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat ze in Ethiopië een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.”

4.4. De verzoekende partij meent dat de elementen betreffende haar Oromo ethnïe, haar deelname aan meerdere politieke manifestaties en de doodsbedreigingen, niet in rekening werden genomen in geval van terugleiding van de verzoekende partij naar Ethiopië en dit omwille van het eenvoudige feit dat zij hierover niet gehoord werd voor het nemen van de bestreden beslissing waardoor artikel 3 van het EVRM geschonden is.

De verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden heeft door haar niet te ondervragen over haar vrees voor vervolging in geval van terugleiding naar haar land van herkomst, waardoor zij aldus nagelaten heeft alle gegevens te verzamelen nodig voor het nemen van de bestreden beslissing en dus geen beslissing heeft genomen met volledige kennis van de zaak.

4.5. Hoewel de verzoekende partij voorhield van Eritrese nationaliteit te zijn, blijkt uit de stukken van het administratief dossier – zoals de verwerende partij ook erkent in de bestreden beslissing waardoor ze er aldus reeds voor het nemen van de bestreden beslissing kennis van had – dat de verzoekende partij van Ethiopische nationaliteit is.

Uit de motieven van de bestreden beslissing kan ook worden afgeleid dat de verwerende partij meent dat de verzoekende partij dient teruggeleid te worden naar Ethiopië en dat een onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM dient te gebeuren ten aanzien van een terugleiding naar Ethiopië. Er wordt immers gemotiveerd *“Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te*

nemen dat ze in Ethiopië een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Ook in haar nota met opmerkingen erkent de verwerende partij dat het onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM ten aanzien van Ethiopië dient te gebeuren.

4.6. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat de verzoekende partij op enig ogenblik voor het nemen van de bestreden beslissing geconfronteerd werd met de informatie van de verwerende partij waaruit blijkt dat de verzoekende partij de Ethiopische nationaliteit heeft en met het feit dat zij aldus zou worden teruggeleid naar Ethiopië. Er blijkt niet dat de verzoekende partij voor het nemen van de bestreden beslissing gevraagd werd om haar standpunt betreffende haar eventuele verwijdering naar Ethiopië, zijnde het land van bestemming, te doen kennen.

In zoverre de verwerende partij meent dat de verzoekende partij wel gehoord werd, kan zij gevolgd worden. Echter stelt de Raad vast dat niet duidelijk blijkt dat zij gehoord werd betreffende een mogelijke terugleiding naar Ethiopië, wat blijkens de bestreden beslissing het land van bestemming is en dit terwijl – het weze herhaald – het EHRM heeft geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij, dat zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid moet beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden.

Waar de verwerende partij de schending van artikel 3 van het EVRM niet aanneemt daar de verzoekende partij aangaf de Eritrese nationaliteit te hebben en problemen te hebben in haar land van herkomst, terwijl nadien bleek dat zij de Ethiopische nationaliteit heeft, voert zij in wezen geen onderzoek naar de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming, Ethiopië. De Raad wijst op het absolute karakter van artikel 3 van het EVRM en de noodzaak aan een nauwgezet onderzoek door de verwerende partij in het licht van voormelde bepaling. De verzoekende partij kan gevolgd worden waar zij stelt dat de verwerende partij heeft nagelaten alle gegevens te verzamelen nodig voor het nemen van de bestreden beslissing en dus geen beslissing heeft genomen met volledige kennis van de zaak.

Er dient bovendien te worden opgemerkt dat de verwerende partij niet onwetend had kunnen zijn van bepaalde ‘politieke problemen’ in Ethiopië. Verschillende rapporten, waarnaar de verzoekende partij verwijst en waaruit zij citeert in het verzoekschrift, zoals onder meer de rapporten van Amnesty International, betreffen rapporten van gezaghebbende bronnen. Voorts blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoekende partij bij de Spaanse ambassade in Ethiopië opgaf dat haar woonplaats de Oromiya-regio is.

4.7. De Raad benadrukt nogmaals dat in het licht van artikel 3 van het EVRM, er in hoofde van de verwerende partij, voorafgaand aan de uitvoering van een gedwongen verwijdering, de plicht rust om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 15 november 1996, nr. 22414/93, *Chahal v. Verenigd Koninkrijk*, par. 96; EHRM 11 juli 2000, nr. 40035/98, *Jabari v. Turkije*, par. 39; EHRM 12 april 2005, nr. 36378/02, *Shamayev e.a. v. Georgië en Rusland*, par. 448).

De verzoekende partij verklaart dat zij deel uitmaakt van de Oromo gemeenschap, deelgenomen heeft aan talrijke politieke manifestaties en doodsb bedreigingen heeft ontvangen. Uit de rapporten waarnaar zij verwijst betreffende de situatie van Oromo in Ethiopië en betreffende arbitraire detentie en folteringen, blijkt dat het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM bij een terugleiding naar Ethiopië niet kan uitgesloten worden. Daarnaast bevat het administratief dossier geen andere objectieve en actuele gegevens of stukken die aantonen dat de verwerende partij - die de verzoekende partij niet heeft ingelicht over een mogelijke overdracht naar Ethiopië en die niet onwetend kan zijn van het bestaan van bepaalde rapporten die betrekking hebben op politieke problemen in Ethiopië - een “zo nauwkeurig mogelijk onderzoek” heeft gedaan van de omstandigheden waarin de verzoekende partij mogelijks zal terechtkomen bij haar terugleiding naar Ethiopië en dat er geen reëel risico is op een schending van artikel 3 van het EVRM.

Het feit dat de verzoekende partij in eerste instantie haar ware identiteit en nationaliteit verborgen hield, doet – gelet op het feit dat de verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissing op de

hoogte was van het gegeven dat de verzoekende partij de Ethiopische nationaliteit heeft – geen afbreuk aan het feit dat in het licht van artikel 3 van het EVRM, er in hoofdzaak van de verwerende partij, voortvloeiend uit de uitvoering van een gedwongen verwijdering, de plicht rust om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling. Gelet op het feit dat de verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissing op de hoogte was van de Ethiopische nationaliteit van de verzoekende partij en zij eveneens in de bestreden beslissing erkent dat een onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM dient te gebeuren ten aanzien van een terugleiding naar Ethiopië, diende zij in het licht van artikel 3 van het EVRM een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM bij een terugleiding naar Ethiopië, wat zij aldus nagelaten heeft te doen.

Gelet op het rigoureuze en volledige onderzoek dat had moeten worden gevoerd naar het actuele risico dat de verzoekende partij loopt om in een situatie terecht te komen die mogelijks een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM, gelet op het gebrek aan de mogelijkheid om – met kennis van het land van bestemming – haar standpunt betreffende een terugleiding te doen kennen voor het nemen van de bestreden beslissing en gelet op de verklaringen en de elementen die de verzoekende partij bijbrengt bij haar verzoekschrift om haar bezwaar tegen een terugleiding naar Ethiopië te onderbouwen, stelt de Raad vast dat artikel 3 van het EVRM geschonden is in de mate dat de verwerende partij, zich alvorens de bestreden beslissing te nemen, niet heeft gewijd aan een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden handeling, waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing.

4.8. De opmerkingen van de verwerende partij in haar nota met opmerkingen doen aan voormelde vaststellingen geen afbreuk.

Waar de verwerende partij in haar verweernota stelt dat de verzoekende partij enkel algemene rapporten aanhaalt en op geen enkele wijze aantoonbaar ook effectief Oromo te zijn, dat uit de VIS-databank blijkt dat zij een kunstenaar is van beroep, dat zelfs indien zij Oromo zou zijn dient opgemerkt te worden dat die loutere vaststelling niet *ipso facto* leidt tot een schending van artikel 3 van het EVRM, toont zij evenmin aan dat zij – die op de hoogte was van het feit dat de verzoekende partij de Ethiopische nationaliteit had en afkomstig was uit de Oromiyo-regio en niet onwetend kon zijn van bepaalde ‘politieke problemen’ in Ethiopië – op het ogenblik van de bestreden beslissing wel degelijk een nauwkeurig en zorgvuldig onderzoek heeft verricht naar het actuele risico dat de verzoekende partij loopt om in een situatie terecht te komen die mogelijks een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM. Voormelde vaststellingen betreffen dan ook *a posteriori* overwegingen die het vastgestelde gebrek niet kunnen rechtzetten.

In zoverre de verwerende partij in haar verweernota kritiek uit op het schorsingsarrest nr. 207 647 van 10 augustus 2018 van de Raad en als dusdanig geen verweer biedt op de door de verzoekende partij aangebrachte middelen, wijst de Raad er op dat de behandeling van de zaak naar aanleiding van het verzoekschrift tot nietigverklaring, geen beroepsprocedure vormt ten aanzien van het schorsingsarrest. Het staat de verwerende partij vrij om een cassatieberoep in te dienen tegen het schorsingsarrest en in een dergelijk beroep haar grieven naar voren te brengen.

Ten slotte wijst de Raad er nog op dat arresten in een continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben.

4.9. Het middel is in de besproken mate gegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 26 juli 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*) wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend achttien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER